

hovedet driver en Forretning med Forretningslokale der, eller har en Embedsvirksomhed. Jeg ser ikke rettere, end at jeg selv og alle mine Kolleger ved Universitetet ville komme ind under denne Lov, alle Overrets- og Højesteretsassessorer ligeledes, endvidere alle Grosserer, og ikke blot Grosserer, men ogsaa deres Kontorister, for saa vidt de bo paa Frederiksberg og ere paa Kontor i København. Og naar man kender lidt til Forholdene paa Frederiksberg, vil man vide, at hele den Klasse Borgere, som vil blive berørt ved denne Lov, netop udgør den store Klasse af velstaaende Borgere paa Frederiksberg, hører til dem, der ansættes til de mange Skatteportioner. Jeg kan selvfølgelig ikke have nogen fuldt begrundet Mening om, i hvilket Omfang denne Lov vil berøre Frederiksberg Kommunes Indtægter, men naar man tager Hensyn til, hvad der er notorisk om det bethdelige Antal af Embedsmænd og Forretningsfolk, som bor paa Frederiksberg, men have deres Embeds- eller Forretningsvirksomhed i København, og naar man tager Hensyn til, at $\frac{2}{3}$ af Staten for alle disse skulde afgives til København, saa vil jeg være tilbøjelig til med et rundt Tal i al Almindelighed at sige, at det vil blive omtrent Halvdelen af den nuværende Formue- og Lejlighedsstats Vælsb paa Frederiksberg, som skal afgives til København. Men hvad bliver Følgen deraf? Følgen deraf vil, som jeg før sagde, nødvendigvis blive den, at Frederiksberg Kommune maa søge at udfylde dette Hul paa anden Maade, altsaa i første Linie ved at sætte Formue- og Lejlighedsstaten op i en tilsvarende Grad, hvorved den nu, i Forbigaaende sagt, yderligere beriger København, som jo faar $\frac{2}{3}$ af denne Forøgelse. Men Resultatet vil da sandsynligvis blive det, at Staten bliver saa høj paa Frederiksberg, at man foretrækker at flytte bort ind til København. Følgen vil altsaa blive en almindelig Nedgang for hele Kommunen. Det vil blive endnu vanskeligere at fordele det manglende paa andre Statter, som f. Eks. Grundskatten o. desl., Antallet af ledige Lejligheder vil blive større, den Skat, der maa eftergives, bliver ogsaa endnu større, og saa fremdeles. Det er min Overbevisning, at denne Lov umulig kan gennemføres i Forholdet mellem København og Frederiksberg paa den Maade, som § 1 er affattet, og jeg tror, at man enten maa træffe nogle andre Bestemmelser i § 1 eller ogsaa maa træffe særlige Bestemmelser om Forholdet mellem København og Frederiksberg. Det forekommer mig i første Henseende, at det overhovedet vil være ret rimeligt at ind-

skrænke Bestemmelsen i § 1 a til dem, der drive Næring med Værksted eller Udsalgstæd, og ikke lade den omfatte enhver Forretning med Forretningslokale i en anden Kommune, fordi det dog i mangfoldige Tilfælde maa siges, at den Udgift, den Byrde, som der voldes den paagældende Kommune derved, at de paagældende have Forretningslokale der, vejer overmaade lidt i Sammenligning med den Betydning, den paagældende har for sin Opholdskommune. Jeg tror ligeledes, at Bestemmelsen i § 1 b om Embeder og Bestillinger, hvis den er at forstaa saaledes, som jeg har forudsat, og som jeg synes, den ærede Forslagsstiller bekræftede, maa meget væsentlig omendres, om ikke helt. Vil man ikke gaa hertil, saa tror jeg, man i Loven maa træffe en udtrykkelig Bestemmelse om Forholdet mellem København og Frederiksberg.

J. Scavenius: De Forslag, der ligge for til Behandling i Dag, haade det, der for Øjeblikket er til Behandling, og det, der skal til Behandling som Nummer 2 paa Dagsordenen, ere jo gamle bekendte, om end just ikke i alle Enkeltheder. De opfordre en ganske naturlig til at tænke over og til at undersøge, paa hvad Maade retfærdigst de kommunale Statter kunne blive paalignede. En Kommunes Stattebeløb maa jo nødvendigvis enten tages ud af de Indtægtskilder, som findes inden for Kommunens Grænser, eller ud af de Indtægter, som de i Kommunen boende Personer oppebære, eller ved en Anvendelse af begge Systemer, hvor man da enten kan lægge Hovedbægten paa Indtægtskilden eller paa Personen. One at lægge Staten paa Personen eller hovedsagelig at lægge Staten paa Personen er umuligt og vilde ikke kunne føre til andet end absolut uretfærdige, ja vel endog umulige Resultater. Jeg ser jo nok, at det Lovforslag, der staar som Nummer 2 paa Dagsordenen, gaar ud paa, efter Ordene at dømme, at lægge Staten paa Personen alene; men det er i Virkeligheden ikke saa. Man gaar kun en Omvej for at komme til det Resultat, som Lovforslaget i Virkeligheden gaar ud paa, at lægge Skat paa Næringskilden. Jeg tror vel, man kan gaa den Vej, som dette Lovforslag jo foreslaar; men jeg tror rigtig nok, at just det, at man er gaaet den Omvej, har bevirket, at der i Lovforslaget findes Ting, som jeg ikke kan se rettere end ere modstridende mod selve Lovforslagets Princip og i og for sig uretfærdige, og dertil henregner jeg først og fremmest, hvad et andet æret Medlem i Dag har paavist som noget særlig godt ved dette Lovforslag, nem-